

CUPRINS

Iubirea lui Dumnezeu față de om	7
Păcătosul are nevoie de Hristos	17
Pocăința	25
Mărturisirea păcatelor	45
Consacrarea	53
Credința și acceptarea	63
Dovada adevăratei ucenicii	73
Creșterea în Hristos	85
Viața și faptele noastre	99
Cunoașterea de Dumnezeu	111
Înaltul privilegiu al rugămintii	123
Ce să facem cu îndotala?	141
Bucuria în Domnul	153

„Dumnezeu este iubire” scrie pe fiecare boboc de floare care stă să se deschidă, pe fiecare fir de iarbă care răsare. Păsărelele încântătoare, făcând să răsunе cerul de trîburile lor inveseuitoare, florile, atît de delicat colorate în desăvârșirea lor, înmiresmând aerul, copacii înalți ai pădurii, cu bogatul lor frunziș de un verde viu – toate mărturisesc despre grija părintească și duioasă a Dumnezeului nostru și despre dorința Sa de a-i face fericiți pe copiii Lui.

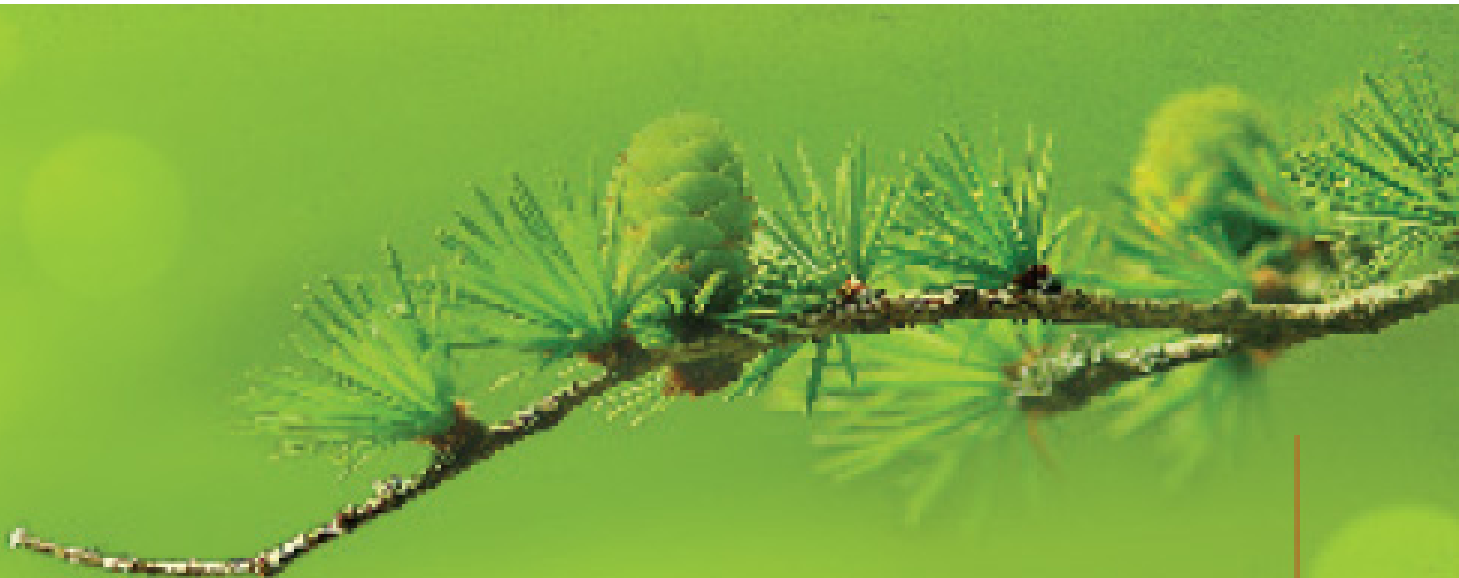

LA ÎNCEPUT, omul a fost înzestrat cu însuși și capacități nobile și cu o minte echilibrată.

Ca ființă, el era desăvârșit și în deplină armonie cu Dumnezeu. Gândurile lui erau curate, iar scopurile sale, sfinte. Dar, prin neascultare, capacitățile lui au ajuns pervertite, iar egoismul a luat locul iubirii. Din cauza păcatului, natura lui a ajuns atât de slăbită, încât, prin propria putere, i-a fost imposibil să reziste influenței răului. El a devenit rob al lui Satana și ar fi rămas astfel pentru totdeauna, dacă Dumnezeu nu ar fi intervenit în mod special. Scopul ispășitorului a fost acela de a zădărnici planul pe care l-a avut în vedere Dumnezeu prin crearea omului și de a umple pământul cu nenorocire și devastare. Iar după aceea, intenționa să prezinte tot acest rău ca fiind rezultatul lucrării lui Dumnezeu de creare a omului.

În starea sa de nevinovăție, omul trăia într-o fericită comuniune cu Cel „în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei” (Coloseni 2:3). Dar, după ce a păcătuit, el nu și-a mai putut găsi bucuria în sfințenie și, ca urmare, a încercat să se ascundă de prezența lui Dumnezeu. Aceasta continuă să fie starea inimii nerenăscute. O astfel de inimă nu este în armonie cu Dumnezeu și nu găsește nicio bucurie în comuniunea cu El. Păcătosul nu ar putea fi fericit în prezența lui Dumnezeu și ar căuta să evite compania ființelor sfinte. Dacă i s-ar îngădui să intre în ceruri, aceasta nu ar însemna nicio bucurie pentru el. Spiritul iubirii neagoste, care domnește acolo unde fiecare inimă răspunde inimii iubirii Infinită, nu ar trezi nictun ecou în sufletul păcătosului. Gândurile lui, preocupările și motivele lui ar fi străine de cele care îl motivează pe locuitorii fără păcat de acolo. Păcătosul ar face notă discordantă în armonia cerului. Pentru el, cerul ar fi un loc de tortură și ar dori să se ascundă de Acela care este lumina și sursa bucuriei cerului. Nu o hotărâre arbitrară din partea lui Dumnezeu îl exclude pe cei răi din ceruri, ci propria nepotrivire face imposibilă prezența lor acolo. Pentru el, slava lui Dumnezeu ar fi un foc mistuitor. El ar prefera nimicirea, numai să poată fi ascunși de fața Celui care a murit pentru a-l răscumpăra.

O singură rază a slavei lui Dumnezeu, o singură licărire a neprihănirii Domnului Hristos, pătrunzând în suflet, face ca fiecare pată de imoralitate să apară dureros de distinctă, descoperind în mod clar deformatatea și defectele caracterului nostru. Ea va pune în evidență dorințele nefsinte, necredințioșia inimii și necurăția buzelor. Faptele de neascultare, prin care desconsideră Legea lui Dumnezeu, sunt expuse privirii și înțelegerii păcătosului, iar spiritul lui este copleșit și profund tulburat sub influența cercetătoare a Duhului lui Dumnezeu. Când vede caracterul curat și neprihănit al Domnului Hristos, păcătosul se dezgustă de sine însuși.